

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 22Cb/176/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314221765
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kukučková
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2017:1314221765.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v konaní pred sudkyňou JUDr. Vierou Kukučkovou v právnej veci žalobcu: Mures, s. r. o., Konventná 101621/3, Bratislava 811 03, IČO: 45 309 191, zastúpený advokátskou kanceláriou: Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s. r. o., Prievozská 4/B, Bratislava 821 09, IČO: 47 239 921, proti žalovanému v 1. rade: Fakultná nemocnica s poliklinikou F.D. Roosevelta Banská Bystrica, Nám. L.Svobodu 1, Banská Bystrica 975 17, IČO: 00 165 549, v 2. rade: Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, Limbová 2, Bratislava - mestská časť Nové Mesto 837 52, IČO: 00 165 565, o zaplatenie 1,548.205,-- eur s príslušenstvom,

rozhodol:

Súd žalobu zamieťa.

Žalovaný v 1. rade má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Žalovanému v 2. rade súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1) Žalobou doručенou súdu dňa 01.10.2014 sa spoločnosť D. s.r.o. domáhala voči žalovaným zaplatenia istiny vo výške 1,548.205,-- eur, titulom náhrady škody a vydania bezdôvodného obohatenia. Uznesením č.k. 22Cb/176/2014-131 zo dňa 05.01.2016 súd pripustil zámenu na strane žalobcu tak, že do konania vstúpila spoločnosť Mures, s. r. o.

2) Žalobca v žalobe tvrdil, žalovaný v 1. rade, ako správca majetku štátu v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v denníku Avízo dňa 28.02.2012 zverejnil oznámenie o ponukovom konaní, predmetom ktorého bol nájom nebytových priestorov, vo vlastníctve Slovenskej republiky, v správe žalovaného v 1. rade, označenie súťaže: nájom 4/2012. Dňa 23.03.2012 došlo medzi žalobcom ako víťazom ponukového konania a žalovaným v 1. rade k uzavretiu Zmluvy o nájme nebytových priestorov (ďalej len „Zmluva“). Na základe ktorej prenechal žalovaný v 1. rade žalobcovi do nájmu nebytový priestor vo výmere 245,39 m², nachádzajúce sa na X. poschodí v budove so súp. č. XXXX, situovanej na parcele č. XXXX/X, evidovanej katastrálnym odborom Okresného úradu A. A. na LV č. XXX, obec A. A., okres A. A. a to na dobu určitú od 02.10.2012 do 01.10.2017, za účelom poskytovania lekárenskej starostlivosti vo verejnej lekární zo strany žalobcu. Následne žalovaný v 1. rade žalobcovi listom zo dňa 22.01.2013 oznámil, že zmluva uzavretá medzi žalovaným v 1. rade ako prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom bola predložená Ministerstvu financií SR dňa 27.12.2012 s tým, že nájomná zmluva bola žalovanému v 1. rade ako správcovi majetku štátu vrátená dňa 17.01.2013 bez udelenia súhlasu Ministerstva financií SR. V zmysle § 13 ods. 10 zákona o správe majetku štátu v platnom znení sa na platnosť zmluvy o nájme nehnuteľného majetku štátu vyžaduje súhlas Ministerstva financií SR a predmetná zmluva je v zmysle § 47a zákona č. 40/1964 Zb. povinne zverejňovanou zmluvou. Žalovaný v 1. rade zrušil ponukové konanie na predmet súťaže - nájom 4/2012

a rovnako zrušil rozhodnutie o dočasnej prebytočnosti majetku štátu. Žalobca tvrdí, že žalovaný v 1. rade zrušil ponukové konanie dňa 22.01.2013 po tom, ako došlo medzi ním a žalovaným v 1. rade k uzavretiu predmetnej zmluvy, po uzavretí zmluvy bol jej obsahom viazaný. Vzhľadom na skutočnosť, že zriaďovateľom žalovaného v 1. rade je žalovaný v 2. rade a zároveň z dôvodu, že žalovaný v 2. rade koordinoval postup žalovaného v 1. rade, žalobca tvrdí, že pasívna legitímácia prislúcha žalovanému aj v 2. rade. Žalobca si uplatňuje ušlý zisk v dôsledku toho, že žalovaný v 1. rade svojim konaním zapríčinil, že predmetná zmluva nenadobudla platnosť a účinnosť (nakoľko nebol udelený súhlas Ministerstva financií SR a následne zmluva nebola uverejnená podľa § 47a zákona č. 40/1964 Zb.). Ušlý zisk vyčíslil v dôsledku nerealizovania lekárenských služieb na sumu 798.205,-- eur.

Zmluvou o spolupráci sa spoločnosť W., a.s. zaviazala vyplatiť žalobcovi peňažný bonus vo výške 500.000,-- eur, ktoré bolo viazané poskytovaním lekárenskej zdravotnej starostlivosti v uvedených nebytových priestoroch. V dôsledku nevyplatenia bonusu vznikla žalobcovi uvedená škoda.

Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 250.000,-- eur odôvodnil tým, že dňa 16.09.2002 bola medzi V. K. P. - R. S., J.Y.: XX XXX XXX a žalovaným v 1. rade uzatvorená Zmluva o nájme nebytových priestorov (ďalej len „Nájomná zmluva“), na základe ktorej prenechal žalovaný v 1. rade, ako správca majetku štátu, V. K. P. - R. S. do nájmu predmetné nebytové priestory - lekáreň, a to na dobu určitú na obdobie od 01.10.2002 do 01.10.2012. V rámci zhodnotenia predmetu nájmu V. K. P. (R. S.) zabezpečila aj vybavenie lekárne vyžadované príslušnými všeobecne záväznými právnymi predpismi na účely riadneho prevádzkovania lekárne. Následne V. K. P. - R. S. uzavrela so žalobcom Zmluvu o predaji časti podniku. Žalovaný v 1. rade v súčasnosti využíva tento predmet nájmu na prevádzkovanie verejnej lekárne, prevádzku zabezpečuje prostredníctvom zhodnoteného predmetu nájmu o hnutelnej veci nachádzajúcej sa v lekárni, ktoré boli obstarané V. K. P. - R. S..

3) Žalovaný v 1. rade v písomnom vyjadrení zo dňa 11.04.2016 tvrdil, že žalobca sa mylne domnieva, že žalovaný v 1. rade už na základe samotného ponukového konania a podpisom zmluvy prenechal ako správca majetku štátu žalobcovi do nájmu nebytový priestor o výmere 245,39 m², nachádzajúcej sa na X. poschodí budovy. Zákon o správe majetku štátu je záväzný pre všetky subjekty a žalobca mal vedomosť, že zmluva sa uzatvára v zmysle predmetného zákona, nadobúda platnosť iba v prípade udelenia súhlasu Ministerstva financií Slovenskej republiky a účinnosť dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia v Centrálnom registri zmlúv SR. Listom zo dňa 23.03.2012 predložil žalovaný v 1. rade žalovanému v 2. rade, ako svojmu zriaďovateľovi predmetnú zmluvu, spolu so žiadosťou, aby ju predložilo na odsúhlasenie Ministerstvu financií SR spolu so svojím stanoviskom. Žalovaný v 2. rade zmluvu Ministerstvu financií SR nepredložil a listom zo dňa 16.08.2012 nájomnú zmluvu žalovanému v 1. rade vrátil spolu so svojím stanoviskom, že súhlas k predmetnej zmluve neudeluje a žalovanému v 1. rade odporučil využiť priestor na zriadenie vlastnej verejnej lekárne. Žalovaný v 1. rade, následne predložil listom zo dňa 18.12.2012 Ministerstvu financií SR zmluvu, spolu so stanoviskom žalovaného v 2. rade, Ministerstvo financií SR neudelilo žalovanému v 1. rade súhlas a vrátilo zmluvu na prepracovanie. Žalovaný v 1. rade sa však rozhodol, na základe odporúčenia žalovaného v 2. rade, že v predmetných priestoroch zriadi vlastnú lekáreň a rozhodol o zrušení ponukového konania a rozhodnutia o dočasnej prebytočnosti. Postup žalovaného v 1. rade bol v súlade s § 3 ods. 2 zákona o správe majetku štátu. V zmysle uvedeného ustanovenia si žalovaný v 1. rade splnil nielen svoje oprávnenie, ale aj povinnosť užívať majetok štátu na plnenie svojich úloh v súvislosti s predmetom činnosti. O naplnení zásady hospodárnosti, efektívnosti zvoleného postupu žalovaným v 1. rade svedčí najmä zaujímavý finančný prínos pre žalovaného v 1. rade, ktorý od zriadenia lekárne pre vlastné potreby vykazuje. Žalovaný v 1. rade nesúhlasí s tvrdením žalobcu o tom, že nemal oprávnenie zrušiť predmetné ponukové konanie, poukazuje na § 3 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, podľa ktorého má správca majetku štátu dispozičné oprávnenie nakladať s majetkom štátu za podmienok ustanovených zákonom. Rozhodnutie o zrušení ponukového konania rovnako ako aj rozhodnutia o dočasnej prebytočnosti sú len deklaráciou zamýšľaného spôsobu nakladania žalovaného v 1. rade s majetkom štátu. Spochybnil tvrdenie žalobcu ohľadom vzniku škody, žalobca vedel, že nebol udelený súhlas Ministerstva financií SR a zmluva nebola ani uverejnená v zmysle § 47a zákona č. 40/1964 Zb. v platnom znení. Nárok na náhradu škody považuje za neoprávnený.

Žalobca nie je aktívne legitímovaný v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu 250.000,-- eur. V. K. P. - R. S. užívala nebytové priestory - lekáreň vo vestibule polikliniky od 01.10.2002 do 01.10.2012. Spochybnil aktívnu legitímáciu žalobcu z dôvodu, že hodnota predmetu zmluvy o predaji podniku zo dňa 20.02.2013 nebola určená znaleckým posudkom a spolu s ním zmluva nebola uložená v zbierke listín a preto zmluva o predaji podniku medzi V. K. P. - R. S. a spoločnosťou D. B..T.Y., J. XX XXX XXX nikdy nenadobudla účinnosť.

4) Žalovaný v 1. rade v záverečnom stanovisku k žalobe zo dňa 03.04.2017 ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca tvrdí, že obsah zmluvy o nájme nebytových priestorov, v časti čl. VII bod 3, je v rozpore so zákonom, nemôže takúto zodpovednosť prenášať výhradne na ťarchu žalovaného v 1. rade ako prenajímateľa, nakoľko mal ako nájomca možnosť sa s obsahom zmluvy pred jej podpisom oboznámiť, prípadne navrhnúť zmeny, či doplnenia a preto za túto skutočnosť je zodpovedný v postavení nájomcu tak isto ako aj prenajímateľ.

5) Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, vyjadrením sporových strán, priloženými listinnými dôkazmi, kópiou zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 23.03.2012 uzavretú medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, zmluvou o obchodnej spolupráci uzatvorenej medzi spoločnosťou W. s.r.o. a D. s.r.o. zo dňa 23.05.2012, ako aj s ostatnými listinnými dokladmi.

6) Medzi stranami sporu nebolo sporné : Dňa 23.03.2012 spoločnosť D. s.r.o. (namiesto ktorej vstúpila do konania na strane žalobcu) ako víťaz ponukového konania a žalovaný v 1. rade (ako správca majetku štátu) podpísali zmluvy o nájme nebytových priestorov (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej prenechal žalovaný v 1. rade do nájmu predmetný nebytový priestor vo výmere 245,39 m² na dobu určitú od 02.10.2012 do 01.10.2017, za účelom poskytovania lekárenskej starostlivosti vo verejnej lekární žalobcom (zmluva v čl. VII bod 3 obsahovala dátum účinnosti zmluvy - 02.10.2012). Žalovaný v 1. rade nájomcovi listom zo dňa 22.01.2013 oznámil, že Zmluva predložená Ministerstvu financií SR dňa 27.12.2012 bola žalovanému v 1. rade vrátená dňa 17.01.2013 bez udelenia súhlasu. Z tohto dôvodu nebola uverejnená ani v Centrálnom registri zmlúv SR. Žalovaný v 1. rade ako správca majetku štátu zrušil ponukové konanie na predmet súťaže - nájom 4/2012, zrušil rozhodnutie o dočasnej prebytočnosti majetku štátu, čo oznámil aj nájomcovi. Žalobca považuje rozhodnutie žalovaného v 1. rade za protizákonné, svojou nečinnosťou spôsobil to, že Ministerstvo financií SR neudelilo súhlas, žalovaný v 1. rade nebol oprávnený zrušiť svoje ponukové konanie. Týmto konaním žalobca si uplatňuje nárok na náhradu škody.

7) Podľa § 13 ods. 10 zákona č. 278/1993 Zb. (účinný do 30.07.2012) Na platnosť zmluvy o nájme nehnuteľného majetku štátu sa vyžaduje súhlas ministerstva financií; to neplatí, ak ide o krátkodobý nájom. Na platnosť zmluvy o nájme hnutel'ného majetku štátu sa vyžaduje súhlas zriaďovateľa, ak to zriaďovateľ určí svojím opatrením. Na platnosť zmluvy o výpožičke nehnuteľných vecí štátu uzavretej s osobami uvedenými v odseku 8 písm. b) a c) sa vyžaduje súhlas ministerstva financií, v ostatných prípadoch súhlas zriaďovateľa, ak to zriaďovateľ určí svojím opatrením.

8) Podľa § 47a Občianskeho zákonníka, účinnosť povinne zverejňovaných zmlúv. Ak zákon ustanovuje povinné zverejnenie zmluvy, zmluva je účinná dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia. (ods. 1). Účastníci si môžu dohodnúť, že zmluva nadobúda účinnosť neskôr po jej zverejnení. (ods. 2). Zmluva uzavretá na účely odstránenia následkov mimoriadnej udalosti bezprostredne ohrozujúcej život, zdravie, majetok alebo životné prostredie, je účinná bez zverejnenia. Rovnako je bez zverejnenia účinné aj ustanovenie zmluvy, ktoré obsahuje informáciu, ktorá sa podľa osobitného zákona nesprístupňuje. (ods. 3). Ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. (ods. 4).

9) Ustanovenie § 47a ods. 4 upravuje ako sankciu nezverejnenia zmluvy jej zdanlivosť právneho úkonu (ničotnosť, non negotium). Zákon v uvedenom ustanovení vyslovuje domnienku, na základe ktorej sa má za to, že uzavretím zmluvy, ktorá v skutočnosti uzavretá bola, podľa zákonnej domnienky uzavretá nebola v dôsledku absencie zverejnenia ako hmotnoprávnej podmienky.

10) Žalobca žalobou zo dňa 04.03.2013 sa domáhal na Krajskom súde v Banskej Bystrici (sp.zn. 24S/42/2013-36), aby súd rozhodnutie žalovaného v 1. rade (Fakultnej nemocnici s poliklinikou F. D. Roosevelta Banská Bystrica) ktorým zrušil ponukové konanie na prenájom dočasne prebytočného nehnuteľného majetku štátu zrušil. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd v uznesení č.k. 2Sžo/67/2013 zo dňa 28.01.2015) potvrdil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý konanie zastavil o žalobe. V odôvodnení Najvyšší súd SR uviedol : „v prejednávacom prípade je sporné, či žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného môže alebo nemôže byť predmetom súdneho prieskumu, najmä či žalovaný pri rozhodovaní o ponuke, resp. o zrušení ponuky nájmu dočasne prebytočného majetku štátu, podľa § 13 zákona o správe majetku štátu, rozhoduje ako orgán verejnej

správy, alebo nie. Podľa § 1 ods. 1 zákona o správe majetku štátu v znení účinnom v rozhodnom období, tento zákon upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky (ďalej len „majetok štátu“) vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére, ktorú vykonáva správca majetku štátu (ďalej len „správca“). Podľa § 2 ods. 1 na účely tohto zákona majetkom štátu sú veci vo vlastníctve Slovenskej republiky vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva Slovenskej republiky. Podľa § 2 ods. 2, Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcov majetku štátu v súlade s týmto zákonom. Správca podľa § 1 ods. 1 písm. a) a b) nemôže nadobúdať majetok do svojho vlastníctva. Správca majetku štátu vykonáva právne úkony pri správe majetku štátu v mene štátu. Správca koná v mene štátu pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku štátu, ktorý spravuje, alebo sporného majetku, ktorého správcom by mal byť podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôvodnenie jeho správnosti považuje za vhodné (podľa § 219 ods. 2 O.s.p.) doplniť nasledovné: Aj podľa názoru odvolacieho súdu, žalovaný pri správe majetku štátu nevystupuje ako orgánu verejnej správy, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, resp. ktorého rozhodnutia zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo sa priamo dotýkajú práv, právom chránených záujmov alebo povinností fyzických alebo právnických osôb. V tejto súvislosti Najvyšší súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej zákon o správe majetku štátu je vo vzťahu k všeobecnej úprave vlastníckeho práva zakotvenej v Občianskom zákonníku osobitným zákonom, ktorý upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky, a to vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére, ktorú vykonávajú správcovia majetku štátu, a to štátne rozpočtové organizácie, štátne príspevkové organizácie, štátne fondy a verejnoprávne inštitúcie a iné právnické osoby, ak na základe zákona spravujú majetok štátu. Majetok štátu, ktorý neslúži a ani v budúcnosti nebude slúžiť správcovi na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo súvislosti s ním, sa považuje za prebytočný majetok štátu. Správca je povinný s prebytočným majetkom štátu naložiť bez zbytočného odkladu účelne a s maximálnou hospodárnosťou v súlade s týmto zákonom a osobitnými predpismi. Podobne je tak tomu aj v prípade dočasne prebytočného nehnuteľného majetku. Vyššie citovaného ustanovenia obsahujú osobitnú právnu úpravu dispozičných „oprávnení správcu majetku štátu“ slúžiacich na ochranu majetku štátu s osobitným zreteľom na to, že štát je síce vlastníkom, ale na rozdiel od iných vlastníkov oprávnenia vyplývajúceho z jeho vlastníckeho práva nevykonáva sám, ale prostredníctvom správcov jeho majetku. Podstatou správy majetku štátu je súhrn oprávnení a povinností, ktoré má správca k jemu zverejnenej časti majetku štátu, ktoré predstavujú tzv. právo správy, ktoré je síce odlišné od vlastníckeho práva štátu, je však s ním nerozlučne spojené. Správca pritom nakladá s predmetom správy akoby právom vlastníka, pričom štát ovplyvňuje nakladanie správcov s vlastníckymi právami štátu, prostredníctvom zákonov, to znamená, že správca je oprávnený vykonávať vlastnícke práva štátu v medziach zákona ústavne komformným spôsobom. Správa majetku štátu je teda právnou formou výkonu základných oprávnení (držať vec, užívať ju a nakladáť s ňou), ktoré oprávnenia tvoria obsah vlastníckeho práva štátu. Správca majetku štátu vykonáva správu majetku štátu vlastným menom a na vlastnú zodpovednosť (medzi inými uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2008, č.k. 3 MCdo 17/2007).

Pri dočasne prebytočnom nehnuteľnom majetku nie sú nájomca a vypožičiavateľ vlastníkmi vecí, ktoré sú predmetom nájmu alebo predmetom výpožičky. Vlastníkom je štát, správu ktorého vykonáva správca určený príslušným zákonom, ktorý nakladá právom vlastníka (štátu) a štát modifikuje (ovplyvňuje) nakladanie správcov s týmto vlastníckymi právami štátu nástrojom svojej zákonodarnej moci - prostredníctvom zákonov. Štát iný reálny nástroj na ovplyvňovanie výkonu svojho vlastníckeho práva prostredníctvom správcov majetku štátu ani nemá. Správca je oprávnený vykonávať vlastnícke práva štátu v medziach zákona ústavne komformným spôsobom. Podrobnejšie vymedzenie a sprísnenie rozsahu dispozičných oprávnení správcov majetku štátu pri prenechaní majetku štátu do nájmu alebo výpožičky zákonom je v limitoch rešpektovania ústavou upraveného vlastníckeho práva vrátane článku 20 ods. 1 druhá veta ústavy. Nájomca a vypožičiavateľ sa správajú v rámci zákonných limitov správcu majetku štátu na základe s ním uzavretej príslušnej zmluvy, ktoré sa nelíšia od iných zákonných podmienok (obmedzení) pri vzniku právnych (nájomných a iných) vzťahov, predmetom ktorých je majetok štátu (medzi inými nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. januára 2002 č.k. PL ÚS 28/00 - 41).

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietka, že pri zrušení vyhlásenia o nadbytočnosti majetku a následnom zrušení ponukového konania žalovaný zneužil dominantné postavenie orgánu verejnej správy, s týmto

záverom je možné sa stotožniť, nakoľko žalovaný nevystupoval ako orgán štátnej správy a nezneužil svoje dominantné postavenie, ale vystupoval ako správca majetku štátu, ktorý má plne vo svojej dispozícii nakladanie so svojím (zvereným) majetkom a v tomto práve nemôže byť, okrem zákona, nikým a ničím obmedzený. Zákon o správe majetku štátu takéto obmedzenie neuvádza, nakoľko správcovi ukladá len povinnosť hospodárne nakladať so zvereným majetkom a prípadný prebytočný majetok ponúknuť na prenájom. Pokiaľ takýto majetok stratí statusu prebytočného, resp. dočasne prebytočného, ako tomu bolo aj v tomto prípade, správca nesmie takýto majetok do prenájmu ponúknuť.

V prejednávanom prípade k zrušeniu ponuky na prenájom dočasne prebytočného majetku došlo zároveň so zrušením rozhodnutia žalovaného o tom, že predmetný majetok v správe štátu je dočasne prebytočný, t. j. žalovaný nemal aký majetok ponúknuť do prenájmu a zároveň v čase, keď už existovala nájomná zmluva medzi žalobcom a žalovaným, ktorá však pre chýbajúci súhlas príslušného ministerstva nenadobudla účinnosť. V tomto štádiu nie je zrejmé, ako sa mohlo samotné rozhodnutie o zrušení ponuky priamo dotknúť práv a oprávnených záujmov žalobcu.“

11) Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že predmetná zmluva bola uzavretá dňa 23.03.2012 (po 02.01.2011) a preto v zmysle § 47a Občianskeho zákonníka na nadobudnutie účinnosti mala byť povinne uverejnená v Centrálnom registri zmlúv SR, pričom zmluva nebola uverejnená v zákonom stanovenej lehote, platí zákonná domnienka, že ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. V zmysle § 13 ods. 10 zákona č. 278/1993 Zb. účinný v rozhodnom období k platnosti zmluvy bol potrebný súhlas Ministerstva financií SR, ktorý nebol nikdy udelený, o tejto skutočnosti mal vedomosť žalobca. Zmluva nebola v zákonom stanovenej lehote uverejnená v Centrálnom registri zmlúv SR, vedel na základe objektívnych skutočností aj žalobca (je to verejný register) a vedel aj o zákonnej podmienke uvedenej v § 47a ods. 4. Občianskeho zákonníka, podľa ktorej platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo.

12) Súd na základe skutočností uvedených v bode 11) a názoru Najvyššieho súdu SR vyslovený v uznesení sp. zn. 4 M Cdo 23/2008, zo dňa 21. decembra 2009 dospel k záveru, že v prípade zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, ktorý je výsledkom slobodnej vôle zmluvných strán, vedomosť jednej zmluvnej strany o neplatnosti zmluvy (resp. o dôvode neplatnosti) vylučuje zodpovednosť druhej zmluvnej strany za škodu spôsobenú neplatnosťou tohto právneho úkonu. Takýto záver možno vyvodiť z analogického použitia ustanovenia § 268 veta prvá Obchodného zákonníka, podľa ktorého, kto spôsobil neplatnosť právneho úkonu, je povinný nahradiť škodu osobe, ktorej bol právny úkon určený, ibaže táto osoba o neplatnosti právneho úkonu vedela. I keď zodpovednosť za škodu spôsobenú neplatnosťou právneho úkonu v obchodnoprávných vzťahoch je postavená na objektívnom princípe (bez ohľadu na zavinenie). Najvyšší súd v konaní sp. zn. 6Cdo 313/2012, 6Cdo 314/2012, 6Cdo 315/2012 zo dňa 28.01.2015 vzťahujúce sa k tej istej veci v odôvodnení uviedol : „.....vzhladom na určenie neplatnosti nájomnej zmluvy právoplatným rozsudkom, je vylúčená aj zodpovednosť žalovaného za porušenie zmluvných povinností (nemožno porušiť povinnosti zo zmluvy, ktorá nevznikla, teda neexistujúce povinnosti)..... Okrem toho aj keď nedostatok právnej voľnosti nájmu mal byť dôsledkom neplatnosti zmluvy, bola by zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú jej neplatnosťou vylúčená z dôvodu, že žalobca v čase uzavretia zmluvy mal o tejto skutočnosti nepochybne vedomosť“

13) Žalovaný v 2. rade nie je pasívne legitimovaný z dôvodov vysvetlených v uznesení Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo/67/2013 zo dňa 28.01.2015 v bode 10) tohto rozsudku, Správca majetku štátu vykonáva správu majetku štátu vlastným menom a na vlastnú zodpovednosť, pri správe nevystupuje ako orgán verejnej správy, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb.

14) K uplatnenému nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 250.000,-- eur v dôsledku toho, že žalovaný v 1. rade v súčasnosti využíva predmet nájmu na prevádzkovanie verejnej lekárne, túto prevádzku zabezpečuje prostredníctvom zhodnotenia predchádzajúcim nájomcom V. K. P. - R. S. (huteľných vecí) žalovaný v 1. rade namielol nedostatok aktívnej legítimácie žalobcu, podľa ustanovenia § 59a ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak spoločnosť nadobúda majetok na základe zmluvy uzatvorenej s jej zakladateľom alebo spoločníkom za protihodnotu vo výške najmenej 10 % hodnoty základného imania, musí byť hodnota predmetu zmluvy určená znaleckým posudkom. Táto zmluva nemôže nadobudnúť účinnosť skôr, ako bude uložená spolu so znaleckým posudkom v zbierke listín. Ak je na účinnosť zmluvy potrebný zápis do osobitnej evidencie podľa osobitného zákona, musí byť zmluva spolu so znaleckým posudkom uložená do zbierky listín pred zápisom do osobitnej evidencie.

15) K nedostatku aktívnej legitímácie sa žalobca nevyjadril, nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie. Súd vychádzal z listinných dokladov produkovaných žalobcom, podľa názoru súdu hodnota predmetu zmluvy o predaji podniku zo dňa 20.02.2013 nebola určená znaleckým posudkom a spolu s ním zmluva nebola uložená v zbierke listín a preto zmluva o predaji podniku medzi V.. K. P. - R. S. a spoločnosťou D. B..T..Y., J. XX XXX XXX nikdy nenadobudla účinnosť.

16) Vo svojom odôvodnení sa súd nemohol zaoberať všetkými námietkami. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu. SR sp. zn. IV.115/03, podľa ktorého, všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania.

17) Pri uplatnení nároku žalobcu na náhradu škody, ktorý vznikol nerealizovaním nájomného vzťahu súd vychádzal striktne s ustanovenia § 47a Občianskeho zákonníka a § 13 ods. 10 zákona o správe majetku štátu v platnom znení (nebol daný súhlas Ministerstva financií SR, zmluva nebola zverejnená), nemožno porušiť povinnosť zo zmluvy, ktorá nevznikla, teda neexistujúcej povinnosti. Súd sa nezaoberal okolnosťami neudelenia súhlasu Ministerstva financií SR. Najvyšší súd SR v rozhodnutí SR sp.zn. 2Sžo/67/2013 zo dňa 28.01.2015 jasne vyslovil názor, podľa ktorého, správca majetku štátu (žalovaný v 1. rade) má plne vo svojej dispozícii nakladanie so zvereným majetkom a v tomto práve nemôže byť okrem zákona, nikým a ničím obmedzený. Správca bol oprávnený zrušiť ponuku na prenájom dočasne prebytočného majetku. Na základe dôvodov uvádzaných v rozsudku súd žalobu zamietol.

18) Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd priznal úspešnému žalovanému v 1. rade plnú náhradu trov konania. Žalovanému v 2. rade, ktorý bol úspešný, súd náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v konaní nevznikli a tieto ani nežiadal. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Bratislava III (§ 362 ods. 1 CSP).

V odôvodnení sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a jeho podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, za akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) § 363 CSP.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z.z. v platnom znení.